Без слів.

— Замовляй, діду, що хочеш, крім «Київського торту»! Я тобі його перед святом дістати не зможу!

МУКИ ТВОРЧОСТІ

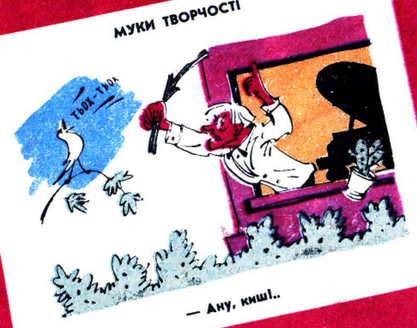

— Ану, киш!..

Запізнилася.

— А я й сам не знаю, як це розшифровується...

— Ми з дружиною вирішили проводити маївку вдома...

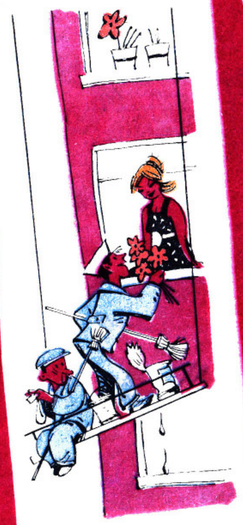

— Де ви дістали такі квіти!
— Поверхом вище...

— Злізь уже, синку, татові важко.
— Ого! Тато сам казав, що цілий завод на його плечах держиться!

Авральники на демонстрації.

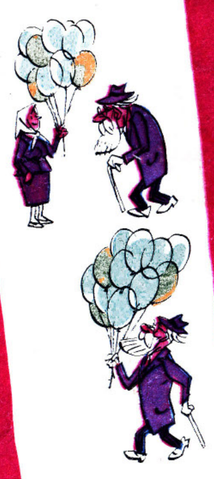

Без слів.

— А навіщо шахи взяли! Ви ж приїхали на маївку, а не на роботу!!

— Дівчата, не скажете, де Вишнева вулиця! Там наша колона збирається.

— Знову бюро прогнозів збрехало!

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА
та В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393
Ціна номера 12 коп.

№ 8 (810). Рік видання 43-й

КИЇВ. КВІТЕНЬ 1969

perec-ua.

Мої весняні інтерв'ю

**Шлемо палкий привіт на свято
Всім читачам — новим і давнім!
Вас Перченя і Перець-тато
Вітають щиро з Першотравнем!**

А ще — з весною, яка відкривається нині у всій своїй красі, радуючи серця людей. А ще — з наступними прем'єрами найталановитішого співака — чарівного й неповторного соловейка. З виходом на широку ниву нашого годувальника-хлібороба, який укладає довгострокову угоду з сонцем і землею про співробітництво у вирощенні багатого врожаю. З чудовими квітами, що даруються коханим, і новими відкриттями, що даруються людству.

З весняним настроєм, дорогі товариші!

А настрій — то велике діло. Тому-то я й вирішив у ці буйноквітні дні звернутися до своїх читачів з одним-єдиним питанням: «Ваш весняний настрій?»

Ось що мені сказали.

С. І. ЧАЙКА — львівський різьбяр по дереву.

— Настрій завжди чудесний, коли ти знаєш, що твоя праця приносить людям хоч капелиночку радості. Навесні я іду в ліс, вдивляюся в коріння звалених і викорчуваних дерев. Кого тільки не побачиш у тому корінні! І здивовану мавпу, і насуплену сову, і півників, що дзьобаються, і щуку, й лебедя, і рака. А далі відрізаю ножиком зайве — і тоді вже усі можуть легко розгледіти в корінні моїх звірів і птахів. І взагалі, уміти дивитися в корінь — то дуже важливо, якщо навіть ви не збираєтеся займатися різьбярством.

Ф. І. ЛИСЕНКО — водій тролейбуса Київського тролейбусного депо № 1.

— Настрій чудовий: весну зустрічаю за кермом. Люблю свою роботу, яка допомагає людям економити час. А ще люблю квіти, солов'їв. Не люблю зайців. Зрозуміло, тролейбусних.

І. Ф. ВІТРЯЧЕНКО — бригадир комплексної бригади будівельного управління № 7 «Київміськбуду».

— Настрій піднесений — весну зустрічаю на висоті. Разом з товаришами споруджую 16-поверховий будинок на Брест-Литовському проспекті в Києві. Навесні ідуть у ріст не тільки дерева — ще швидше тягнуться вгору будинки. І хоч наука твердить, ніби людина росте лише до 25 років, мені здається, що я росту і в свої тридцять три — з кожним поверхом нового будинку.

В. М. ГЛУШКОВ — Герой Соціалістичної Праці, академік, лауреат Ленінської премії, директор Інституту кібернетики Академії наук України.

— Радію за наш інститут, удостоєний високої нагороди — ордена Леніна. Знаю — розумні машини стануть (і вже стають) незамінними помічниками людини. Але замінити її ніколи не зможуть. Непотрібна, приміром, кібернетична машина сміху, яка писала б гуморески. Навіщо нам штучний сміх? А от машину, яка б викривала й виводила на чисту воду епігонів, можливо, й сконструюємо. Звичайно, не раніше, ніж викочаємо всі інші наші завдання. А на той час, сподіваюся, поняття «епігон» (і не лише літературний) давно вже стане архаїзмом.

Віктор СЕРЕБРЯНИКОВ — віце-капітан київського «Динамо».

— Пригадую, торік ти, Перче, дав нам дружнє напучення: «Пам'ятайте, хлопці: бог трійцю любить!» Ми запам'ятали і таки добилися втретє підряд чемпіонського титулу. Відтоді радісний, по-справжньому весняний настрій не покидає нас. І тепер, коли на зелених полях стадіонів розпочалися футбольні баталії, він допомагає нам забивати голи (звичайно, не в свої ворота).

Г. С. МЮКАН — лауреат Ленінської премії, завідуючий відділом Ялтушківського селекційного пункту Барського району на Вінниччині.

— Свій сімдесят перший Травень зустрічаю з досить-таки бойовим настроєм: новий сорт цукрових буряків «Ялтушківський-одноростковий» вже захопив 51 процент бурякових плантацій нашої країни, сягнув і за кордон. На пенсію піду лише тоді, коли Ялтушків стане столицею буряководів-селекціонерів.

Василь ГОРІЛИЙ — студент географічного факультету Київського ордена Леніна державного університету імені Т. Г. Шевченка.

— Готуюся до самостійної роботи. Мрію про географічні відкриття на інших планетах. А щодо настрою, то у студента він завжди святковий... коли немає сесії.

М. С. ГАВРИЛЮК — бригадир кухарів луцького ресторану «Волинь».

— Моя сестра — бухгалтер. У неї (вона це точно підрахувала на арифмометрі) є шестеро рідних братів. З них п'ятеро — інженери, а шостий кухар. Хоч цей шостий (тобто, я) і порушив сімейну фахову солідарність, але шкодувати не доводиться. Бо коли людина смачно поїсть, їй і працювати веселіше. А від того й у мене настрій добрий. От і до нинішнього свята ми підготували нову фірмову страву — тушковану форель в овочах і сухому вині. Якщо вам доведеться побувати в Луцьку, гостинно просимо завітати й до нас у ресторан «Волинь».

Смачного вам!

М. Г. КОВТЮХ — начальник республіканського управління цивільного повітряного флоту.

— Весною голубіє небо. Голубе ж небо (особливо для льотчиків) — запорука чудового настрою. А коли у людини добрий настрій, в неї, як кажуть поети, наче виростають крила. Взагалі, якби мене запитали, що в житті людини найголовніше, я відповів би — крила. І не тому, що хочу підкреслити виняткovість нашої професії. Я просто переконаний: безкрилість — це страшенно нудно. Окрилені люди найщасливіші в світі. Їм підкоряється час. І простір. Особливо коли вони користуються послугами «Аерофлоту».

Г. С. ДВОРКО — ланкова колгоспу «Новий шлях» Попільнянського району Житомирської області.

— Готуємося порадувати людей високим урожаєм. Торік думала — візьмемо 1.000 центнерів буряків з гектари, а взяли тільки 752. Щоправда, це теж рекорд. Але ж до тисячі далеченько. Отож про весняний настрій говоритиму восени.

О. І. БІЛАШ — композитор, лауреат премії імені Ленінського комсомолу та імені М. Островського.

— Навесні хочеться співати, навіть композиторові-пісняру.

Повертаючись якось з рибалки, йшов я берегом Дніпра і наспівував пісню «Впали роси на покоси». Тільки по-новому, з варіаціями. І раптом якийсь чоловік, що сидів з вудкою, обернувся до мене — і сердито так:

— Гей, соліст! Якщо не знаєш пісні — не берись! Нічого фальшивити!

Сподіваюся, що й до нових моїх пісень люди не лишатимуться байдужими. А це створює прекрасний настрій. І не тільки весною.

І. К. ЕРМОЛЬЧУК — Герой Соціалістичної Праці, бригадир робітників очисного забою шахти № 17—18 ім. РСЧА тресту «Добропільвугілля» на Донеччині.

— Настрій у нас добрий. Недарма ж ми на Добропільщині живемо, де не тільки поля, а й надра добрі. У ці дні я і хлопці з моєї бригади шлемо читачам «Перця» і всім роботящим людям весняний привіт, в якому стільки тепла, скільки його у вугіллі, яке ми видобули до Першотравневих свят.

Боявшися вовка — в лісі не бувать.

У мене було принаймні дві причини не зважати на цю народну пересторогу. По-перше, мав редакційне завдання поїхати в ліс, а коли маєш редакційне завдання, то думаєш не про вовків. По-друге, я ніколи в житті не зустрічався віч-на-віч з живим вовком і тому просто поняття не мав, чи боюся я вовків, чи ні.

Директор Славського лісгоспзагу Микола Дмитрович Вітвицький, який присвятив лісові понад двадцять років життя і може з захопленням розповідати про ліс зранку до вечора, знайомив мене з влаштованим у Будинку лісової пропаганди музеєм місцевої фауни, де можна побачити чучела ведмедя, оленя, дикого кабана, рисі, лисиці та іншої звірини, що розгулює по тутешніх лісах. Коли зайшла помовка про вовка, між іншим зауважив:

— Нині не стільки вовків треба боятися, скільки — за вовків. Аби їх до кінця не винищили.

Далі пояснив. Вовки, хоч вони й відомі капосники, не тільки, виявляється, шкоди завдають, а й певну користь приносять: поїдають хвору дичину, а тим самим (нехай по-своєму, по-вовчому) з лісовими епідеміями борються. Недарма їм, вовкам, почесне звання присвоїли — санітар лісу.

Пізніше я розмовляв з Людмилою Хруль, помічником лісничого у Рожанці. Моторна, енергійна, палко закохана в усе, що росте й живе в лісі, вона категорично відрубала:

— Не такий вовк страшний, як браконьєр.

Не може вона забути, як ото не так давно мисливські пси загнали оленицю в річку. Самі браконьєри, уздрівши Людмилу Олексіївну, не наважились вийти з лісу. Мабуть, з годину відганяла вона розпалених псів і, лише переконавшись, що оленица благополучно втекла, Людмила Хруль пішла у своїх справах.

Та, на жаль, отак рятувати вдається не завжди.

Просто диво бере: скільки не пишуть про браконьєрів, скільки не читають їм моралі, а вони все ж не зникають. А ще більш дивно: які, бува, серед них поважні люди трапляються. От у м. Сколе громадянин Іванютенко, либонь, користується повагою. Інакше чей же не призначили б його автоколоною керувати. А він взяв та й убив ні в чому не винного оленя. Спіймали Іванютенка на гарячому, оштрафували на триста карбованців, у райгазеті покритикували.

— А все ж з браконьєрами м'якенько обходимося, — каже Людмила Олексіївна. — Дичини в наших лісах зараз побільшало, та коли не притиснемо суворіше браконьєрів, то згодом живого звіра можна буде зустріти хіба що в зоопарку чи в цирку.

Подібне висловлювали й інші лісники. Їх суворість можна зрозуміти: вони ж бо дуже багато роблять, аби дичину зберегти.

Пригадую, пізньої осені йшли ми по лісу з Федором Степановичем Гірчаком, лісником із Сможе. Враження таке, що з кожним буком, з кожною смерічкою, що на його ділянці, він — на «ти». Вийшли ми на невеличку галявину, а там картопля посаджена.

— Хто ж то тут так гарно газдує, що до цієї пори картоплі не вибрав? — питаю.

— А це, — каже Федір Степанович, — наша картопля. Ми саджали.

Знітившись, мовчу.

— Так то ж не для себе, а для дичини. Спеціально залишили бульбу не викопаною: прийде взимку кабан — сам вириє і попоїсть.

А в інших місцях лісники сіно в копичках складають, аби не голодували взимку дикі тварини.

Централізоване постачання тут, як бачите, на висоті. Чого не можу, на жаль, сказати про централізоване постачання необхідними товарами самих працівників лісу. Це я до того, що якраз був свідком, як у лісгоспзаг з ВРП надійшла радісна звістка: виділено 50 пар кирзових чобіт. І бачив, як через ту радість сушили собі голови керівники, не знаючи, як його розподілити ці чоботи між сьома лісництвами, працівниками гаража й складу. Потреба принаймні в десять раз більша. Можливо, постачальники не уточнили, що в лісах, де проводять цілі дні лісничі, лісники, лісоруби, поки що нема ні тротуарів, ні асфальтових доріг. Але то — факт.

Зате шеф-кухар котлопункту в Сможе Ярослава Йосипівна Височанська зустріла мене повідомленням:

— А у нас, знаєте, новина: з учорашнього дня почали для комплексної бригади вивозити прямо в ліс безплатні обіди.

Незабаром так постачатимуть працівників лісу ще в трьох лісництвах. Лісгоспзаг виділив для цього сім тисяч карбованців. За рахунок економії по собівартості продукції.

Спробуйте провести взимку цілий світловий день у лісі — і ви зрозумієте, що то значить своєчасно подана миска запашного гарячого борщу.

А то ж не фраза, що цілий день вони в лісі проводять.

У с. Головецькому питаю, де міг би побачити лісника Михайла Івановича Нагляка.

— У лісі, звичайно.

— А Йосипа Плечія або Федора Фуріва?

— Теж у лісі! Де ж іще?!

Треба бути дуже закоханим у свою справу, щоб отак, з дня в день, з дня в день — все в лісі і в лісі.

Сможанський лісничий Ярослав Павлович Лазар сказав мені:

— Я, повірте, коли по лісу ходжу, то наче цікаву книжку читаю.

Це, либонь, велике щастя — вміти «читати» ліс. Тільки «читання» це має одну специфічну особливість: воно йде в супрязі з напруженою працею.

Вони ж бо, працівники лісу, й саджають його, й рубають. Приємно, що саджають нині більше, ніж вирубують (не те, що раніше!). У Славському лісгоспзагу з 1961 року вирубано суцільних лісосік близько 600 гектарів, а посаджено за цей час культур на площі близько трьох тисяч га. І ще одна цифра: з двадцяти чотирьох тисяч гектарів покритої лісом площі понад тринадцять тисяч складають лісові культури, цебто ліс, посаджений руками людини.

А висаджується ліс людськими руками дуже просто. Спочатку лісники збирають і заготовляють насіння. Після того закладають розсадники. За два роки молодий пагінець направляється з розсадника в «школу». Закінчивши її за два роки, той пагінець переходить уже на ділянку, де має вирости в дерево.

Коли тому хвойному пагінцеві виповнюється 8—10 років, його починають величати ялинкою. Вік той небезпечний, особливо у передноворічні дні. Тут заробітчанин-браконьєр не дрімає.

Та й далі ліс увесь час догляду потребує. Аж поки 80 років не сповниться. Це смереці, ялиці. А за буком до ста років слід доглядати. Ось тоді вже можна рубати. Переконаний, що тоді, через 80—100 років заготовляти ліс буде легше. Стоятиме суцільна ділянка смерек-ровесниць — пиляй підряд. Зараз важче, бо таких суцільних ділянок мало. Доводиться—вибірково, з розумом, зі знанням.

Так, і щоб висаджувати ліс, і щоб рубати його, потрібні нині знання. Отож і вчаться лісовики. Усі, крім одного, лісничі мають вищу освіту. А Григорій Баранецький осягає найвищу лісову премудрість у заочній аспірантурі.

І діти лісовиків учаться. Лісничий Я. П. Лазар закінчив Кременецький лісотехнічний технікум. Діти в нього, як київські князі, — Володимир, Ігор, Олег. Так Володя вже теж незабаром той технікум закінчує. З середульшим «князем» Ігорем мене зв'язують давні дружні стосунки. Коли йому було сім років, супроводжував мене по лісу і теж, як батько, «читав» його, давав мені кваліфіковані консультації («то — злий гриб, не мож брати!»). Рік був неврожайний на гриби, і Ігор зітхав:

— Ех, аби то мені мати час, то пішли б на Червону гору, там грибів багато.

Так от виросте Ігор — і теж, я певний, по лісовій науці піде.

Як ото син лісоруба Іван Синєвудський, який у Львівському інституті на лісоінженерному факультеті вчиться. Стипендію від лісгоспзагу одержує, як і Валерій Лихвар, який у тому ж інституті освоює механічну обробку деревини. Лісгоспзаг вже сьогодні турбується про майбутніх спеціалістів для себе.

Я міг би розповісти ще про багатьох фанатично закоханих у ліс людей, про їх лісові будні.

Про те, зокрема, як багато збудовано нинішніми останні роки — і контор лісництв, і квартир, і магазинів, і котлопунктів. І головне — чудовий Будинок лісової пропаганди. І про те, що будувати — це пристрасть директора Вітвицького.

І про те, що лісовики (між ділом) зібрали й продали цього року державі шість тонн ягід, дві тонни маринованих грибів, а також сушені гриби й мед.

І про чудового майстра-різьбяра Степана Кохана, який у Рожанському лісництві не тільки сам займається різьбою, а й молодих хлопців цього чудового народного мистецтва навчає.

І про...

Багато ще про що міг би я розповісти. Але, як казав мій приятель Ігор Лазар, аби то мати час. І місце до того ж...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Карпати.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

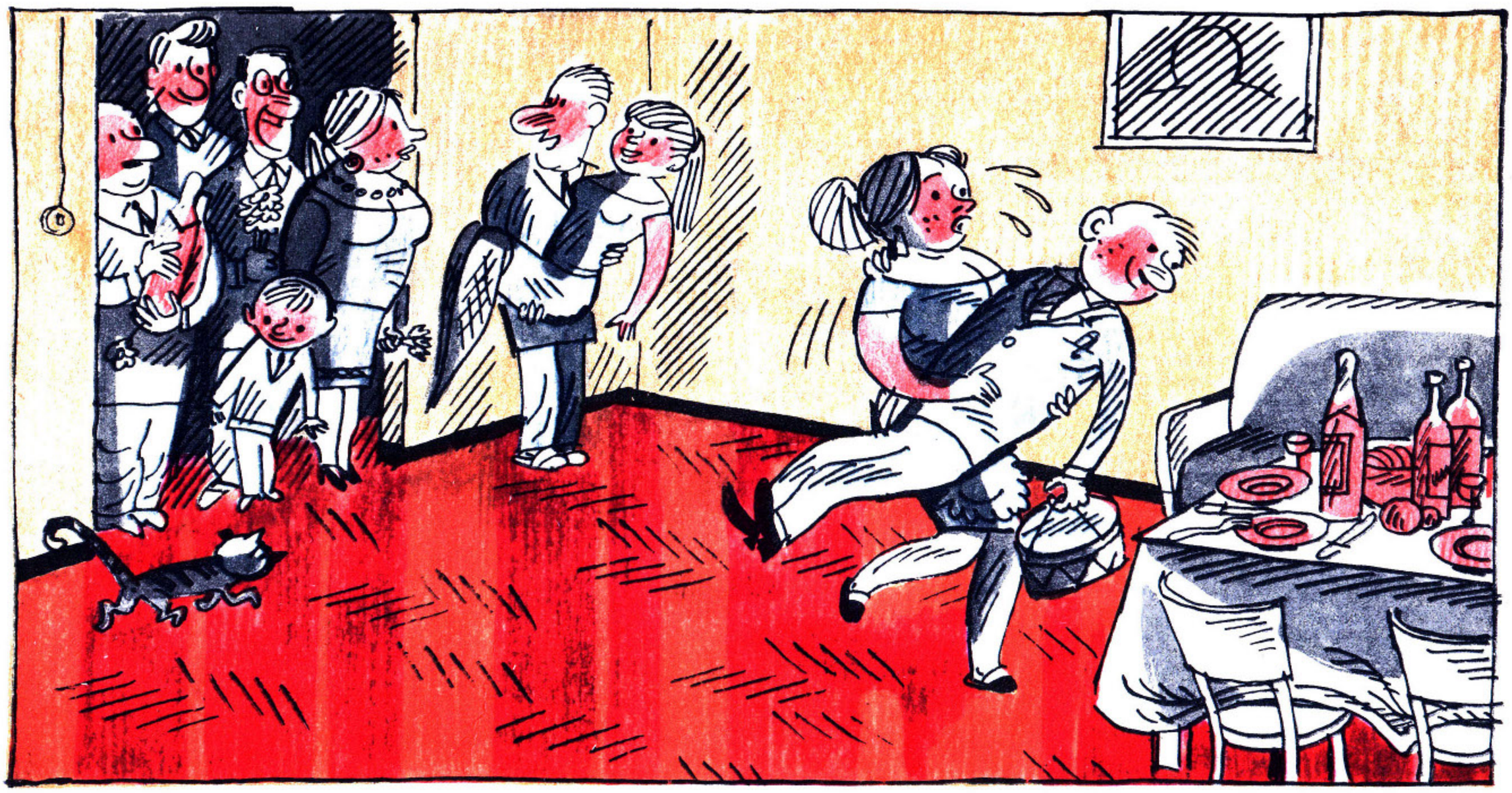

— Дорогі гості, вчора тільки підлогу поциклювали...

Зобов'язання

Трудовий ранок я почав з того, що зняв телефонну трубку і подзвонив завідуючому відділом:

— Зобов язуюсь, — сказав я урочисто, — сьогодні до вечора здати 56 фейлетонів і сатиричний роман з продовженням. Якість гарантую.

— Що, що? Повтори, будь ласка,— отетерів зав.

— Я кажу, 56 фейлетонів, сатиричний роман з продовженням і серію карикатур з циклу «мерзенні типи».

— Які карикатури? Що з тобою? Ти ж їх ніколи не малював!

— Намалюю, будь певен. Сьогодні вночі я відкрив у собі талант карикатуриста.

Задоволений такою змістовною бесідою, я вийшов з дому.

— Доброго ранку! — привітав я кербуда, — можете розраховувати на премію в цьому кварталі. За економію води.

Кербуд подивився на мене здивовано.

— Зобов'язуюсь, — кажу йому, — не митися, не прати. І взагалі не пити. Конатиму від спраги, а крана не відкручу!

А двірнику так прямо і сказав:

— Кидайте мітлу і лягайте спати. Або йдіть у планетарій чи у профілакторій. З сьогоднішнього дня я підмітатиму вулицю. Ні, ні, не хвилюйтеся, зарплата вам йтиме. Навіть з прогресивкою.

Продавцеві цигарок я пообіцяв на цьому тижні обладнати модерну будку з телевізором, вентилятором, відеотелефоном і жаровнею для шашликів.

— Може, шашликів не треба? — завагався він.

— Навпаки, — запевнив його я,— ще й автомат з вином поставимо. Прямо з Грузії бочки надсилатимуть. З «Самтресту».

— А з «Арарату» можна? — несміливо поцікавився він.

— Навіть треба! Добре, що нагадали, — потиснув я йому руку.

Перукар довго дякував. Я пообіцяв сьогодні ж привести йому кілька десятків клієнтів, які на чай менш п'яти карбованців не дають.

— Головне, що цих клієнтів і підстригати не треба. Вони всі лисі, — уточнив я.

На вулиці я зустрів знайомого директора цирку.

— Ну, як справи?— поцікавився я.

— Могли бути краще, — непевно поскаржився директор.

— Тепер підуть блискуче, — запевнив я. — Завтра вранці принесу тобі вченого кота. Після першого ж його виступу в цирк буде так само важко потрапити, як у баню перед вихідними.

— Бачив я вже цих учених котів,— скептично скривив він губи.

— Але такого побачиш уперше. Грає на сопілці, акордеоні, саксофоні і на цимбалах. Причому на всіх одночасно. Знає вісім мов. З них дві іноземні. Пускає дим кільцями. П'є на брудершафт. І, взагалі, колосальний дивак.

— Ти серйозно? — директор аж капелюха зняв від подиву.

— Це ще не все. У нього є вісім бойових подруг, які люблять його до нестями. Хором співають «Прелюд» Шопена і «Кантату про щастя» Нечипуренка. Притому танцюють бальні танці і показують акробатичні етюди.

Директор мовчки сопів.

— Але головне не це, — вів я далі. — Головне, це мишка — приємна дочка вченого кота. Лічить до тисячі. Розв'язує кросворди і проводить сеанс одночасної гри у шахи на двадцяти дошках, — приголомшив я його на прощання.

Трьом знайомим, що трапилися мені по дорозі, я пообіцяв за годину прийти до них додому, щоб приступити до виконання обов'язків няні. Одній навіть погодився за сумісництвом організувати хатній гурток «В'яжіть самі».

І спокійно пішов додому. Вліз у ванну і включив душ...

Ах, вибачте, я, здається, пообіцяв кербудові крана й не торкатися. І, взагалі, багато чого наобіцяв. Та хіба так важко пообіцяти! Сказати «Зобов'язуюсь!», «Обіцяю», «Зроблю». Хіба мало людей беруть на себе всілякі зобов'язання і не виконують їх!

От, скажімо, дирекція Куп'янського заводу силікатної цегли зобов'язалася поставити споживачам протягом року 13 мільйонів штук цегли. І не поставила з цих 13 мільйонів жодної.

Або керівництво Балаклійського цементного заводу пообіцяло споживачеві відіслати 530 тонн цементу. І не відіслало.

Або солідні представники Зміївського автотранспортного підприємства № 20337 заприсяглися перевезти вантаж для Лозівського дорожньо-будівельного управління № 16. Зобов'язалися перевезти 14,5 тисячі тонн, а перевезли тільки одну.

І всі ці обіцянки, зобов'язання, клятви скріплені підписами й печатками. І при всьому тому автори цих обіцянок, зобов'язань, клятв премії одержують. Як пишуть у характеристиках, повагою користуються. А чому ж мені не можна?

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Харківська область.

ДВІ ГУМОРЕСКИ

БЕРЕЖІМО ЧАС

На екрані телевізора хвилин п'ять миготять слова — «БЕРЕЖІМО ЧАС». Нарешті з'являється диктор:

— Починаємо передачу про ціну однієї хвилини. — Він таємниче піднімає вгору пальця: — Лише одна хвилина, а скільки вона містить! За хвилину наша країна встигає виробити 487 тисяч кіловат-годин електроенергії, 74 тисячі квадратних метрів тканин, 18,5 тонн залізобетону, 854 тонни сталі, вводить до ладу 100 квартир. Ось що таке хвилина. Дорожімо нею!

Усміхається далі диктор:

— Ви слухали передачу «Бережімо час». Її підготували режисери Віктор Петренко і Василь Кухоль, асистенти режисера Дмитро Покропивний та Іван Лебідь, оператор Юрій Киянець, асистенти оператора Петро Васюта, Микола Кислиця, Станіслав Корж, звукооператор Леонід Глевкий, технічний редактор Степан Івашкевич, редактори Григорій Брунь, Олег Остапенко, Євген Яровий, літературний консультант Федір Махиня, оператор по освітленню Павло Груша, художники по костюмах Сидір Іванченко та Яким Видра, оформлення Панаса Близнюка, Анатолія Пасічника, Трохима Гупала, Ростислава Клименка, консультанти сцени Микита Жолудь і Олександр Півень, гримери Овдій Максимчук, Людмила Білоус, Валерій Жбан та Ольга Гончаренко. Вів передачу Богдан Дятлик.

На екрані знову спалахують і десять хвилин миготять слова: «БЕРЕЖІМО ЧАС!»

СИЛА СЛОВА

В село приїхав лектор-атеїст. Розмовляючи з головою сільської Ради, він поцікавився, чи багато ще залишилось серед населення релігійного опіуму.

— Важко сказати, — задумався голова. — Ведемо боротьбу. Лекції читаємо, розмовляємо з віруючими. Он баба Текля і баба Секлета вже рік не ходять до церкви.

— А в бога вони хоч трохи вірують?

— Переконаними атеїстками вони, звичайно, не стали, бо багато років були в релігійному дурмані, а відразу його не розвієш. Треба буде ще трохи попрацювати.

— Нічого, — заспокоїв лектор. — Запросіть бабусь на лекцію. Я по-науковому з ними поговорю, зніму полуду з очей...

Увечері в клубі ніде було впасти яблуку. Прийшли й Секлета з Теклею.

Лектор виступив з великим натхненням. Він розповів про сонячну систему, назвав розміри багатьох планет, сказав, скільки до якої кілометрів. Висвітлив питання про можливість життя на Венері. Дав глибокий аналіз Всесвіту і перейшов до антиречовини:

— Навіть важко уявити, яка в ній дрімає фантастична енергія. Якщо кілограм кам'яного вугілля при повному згорянні виділяє 7 тисяч кілокалорій, то стільки ж антиречовини дасть 21.500.000.000.000 кілокалорій. Це навіть більше від термоядерного синтезу, при якому кілограм «спаленого» ізотопу водню виділяє 150.000.000.000 кілокалорій...

Три години лектор, мов з рукава, сипав цифрами, хитромудрими назвами, науковими термінами, різними гіпотезами.

А після лекції баба Секлета сказала подрузі:

— Бач, Теклю, який складний світ, а ще говорять, що бога нема. Хто ж бо все оте сотворив?

І обидві перехрестилися.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Попільня
Житомирської області.

Сергій ШВЕЦОВ

„Весняні гінці“

Все довші дні, коротші ночі,
На перших квітах бджілок гуд...
В командировку в Гагру й Сочі
Уже спішить бувалий люд.

А там «гінці», як кажуть, в темпі
На документах ставлять штемпель,
Здають в готелі свій багаж
І мчать на сонечко, на пляж!

Ген, вище хмар, бистріше птиці
В командировку зі столиці
Летить на ТУ болільник-нач
В Тбілісі на футбольний матч.

А з-під Херсона важний чин
Також спішить не без причин:

В Одесу жме, в командировку,
Щоб жінці там купить обновку.

В таке ж відрядження службове
Готові гнатись риболови:
Для них луги і тиша плес,
Краса небачених чудес!

Перелічити, ні, нелегко
Усі подібні мандри нам:
В командировку їздить дехто
І на весілля, і на храм...

В гаях: «Цвірінь!» — пташки веселі,
А на шляхах у всі кінці
З командировкою в портфелі
Спішать-летять весни гінці!

Переклав з російської С. **ОЛІЙНИК.**

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ти хоч бога побійся!..

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Народний артист СРСР
Євген ПОНОМАРЕНКО.

Народна артистка УРСР
Ада РОГОВЦЕВА

Народний артист УРСР
Федір ВЕРЕЩАГІН,
головний режисер Вінницького
музично-драматичного театру
ім. М. Садовського.

Телеграфне агентство Перця

ЗА ЗДОРОВИЙ ДУХ

Чудовий весняний подарунок зробив жінкам Тернополя директор міськпромторгу М. В. Кузьма. Вилучивши з продажу такі кухонні атавізми, як каструлі, чайники й столовий посуд, і, отже, унеможлививши процес приготування їжі, Мстислав Володимирович розгорнув дійову боротьбу за повне звільнення прекрасної половини міста від обтяжливих хатніх турбот. Тепер наші подруги матимуть всі умови для духовного зростання.

ЩОБ НЕ ПОЛОХАТИ...

Широко відзначила весняне свято «День птахів» пересувна механолона № 4. Цього разу керівництво колони (начальник т. Панферов) вийшло на свято без різних там шпаківень. Птаству було передано цілий будівельний об'єкт: чотирирядний корівник, що його ПМК-4 будує на першому відділку Морозівської птахофабрики Баришівського району на Київщині. Спорудження його почато в 1966 р. Виведено стіни, укладено стелю. Щоб не полохати крилатих поселенців, будівництво на цьому припинено.

ПОЗОЛОТІТЬ РУЧКУ!

ПУТИЛА Чернівецької області. (Наш кор.). Великим попитом серед місцевих збирачів утильсировини користуються кулькові ручки Львівського заводу «Металіст». Таку широку популярність авторучки здобули завдяки своїй винятковій якості: вони ламаються ще задовго до того, як ними збираються писати.

Дехто вважає, що львівські авторучки ще більше виграли б у ціні (за брухт), якби їх на заводі позолотили. Тоді ця продукція була б на вагу золота!

СЛУХАЄТЬСЯ СПРАВА...

КРИВИЙ РІГ. (Наш кор.). У місті Кривому Розі слухається справа про розлучення шахти «Валявко-Північна» з міським сміттником, що розмістився по-сусідству. Справа слухається уже три роки то в санепідстанції, то у виконкомі міськради, то у міськкомі партії, але що порішили — про це ні слуху, ні духу. А втім, дух є. Такий стійкий і непереборний, що про нього й згадувати неприємно.

Можливо, саме через це міські керівники про нього й не згадують.

ЗНОВУ «СНІГОВА ЛЮДИНА»!

Сліди «снігової людини» виявлено недавно на будівництві Зачепилівської (Харківська область) районної друкарні. Детальне вивчення слідів показало, що належать вони т. Воловенкові — начальнику Харківського БМУ тресту «Укрпобутбудмонтаж», який ще взимку заморозив будівництво і більше там ноги своєї не показує.

У ПОШУКАХ РАДОСТІ

П'ятнадцять діб у Тернопільському аеропорту стояв ніжнопряний аромат. Схвильовані стюардеси шукали в ніосках духи нової марки. Пасажири з дітьми запізнювалися на посадку, бо діти вимагали солодощів. Фінінспектори вимагали в начальника аеропорту зізнання: де розташовано підпільний шоколадний цех?

Пошуки припинилися, коли в аеропорту згадали про терміновий вантаж з Києва — ванілін для Чортківської кондитерської фабрики — і відправили його нарешті за місцем призначення.

ПСИХОЛОГІЯ В АСОРТИМЕНТІ

ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСТЬ. (Влас. кор. ТАП). Глибоке знання психології споживача, яке дозволило одержати нову трудову перемогу, продемонстрували керівники Чорнухинської райспоживспілки. Вони помітили, що коли людина дуже хоче їсти, вона стає не дуже-то перебірливою щодо якості страв. Проаналізувавши це своєрідне явище, кмітливі кооператори ліквідували сніданки й вечері в їдальні районного об'єднання «Сільгосптехніка». Тепер тут готуються лише обіди. Внаслідок такого тонкого психоаналізу механізатори, які привозять на ремонт техніку, зовсім перестали скаржитися на погану якість і малий асортимент страв.

Психологічний практикум триває.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Як же така стеблинка отаку булку тримає?
— А звідки я знаю. Пишуть же, що хліб у полі росте.

ЗОЛОТІ І ЗЕЛЕНІ ДУМКИ

Найкращі сюжети виникають у нашій уяві, на жаль, тоді, коли не маємо ні олівця, ні паперу.

—

Ліра — старовинний народний музичний інструмент, яким, на жаль, вже не користуються — лірики.

—

Традиційні весняні та осінні настрої сучасні поети замінили, згідно з «рухом часу» — космічними.

Біда сучасної літератури: кількість надрукованих книжок зростає з кожним днем, а доба, як і раніше, триває тільки — 24 години.

—

Посилатись у дискусії на авторитет невідомого автора називається «ерудицією».

—

Читаючи, як малоосвічений критик вихваляє твір видатного письменника, співчуваєш письменнику.

Михайло РУДНИЦЬКИЙ.

БАЙКАР І ЗАЄЦЬ

(Мало не факт)

Один байкар (не вказуємо пальцем)
зустрівся в лісі
з капловухим Зайцем
(той саме задрімав у холодку).
Ну, як нагоду упустить таку?!
Байкар наш звів курок і крикнув строго:
— Ну, куций, уставай!
Молися богу!
Не утечеш — рука моя тверда!

Побачив бідний Заєнько — біда.
— Ну, що ж, стріляй мене, —
говорить тихо,—
така мені вже доля випада.
Куди не кинься — нам усюди лихо:
втечеш од вовка — втрапиш до лисиць
або на мушку... Припадаєш ниць,
біжиш, дрижиш, ховаєшся, тікаєш.
А все — навіщо? Та ж один кінець!

Тут опустив рушницю наш стрілець:
така пригода з ним траплялась вперше!
— Нещасний Зайчику! — сказав, сльозу
зітерши, —
хіба ж я ірод? Йди собі, гуляй...
А хоч — біжи у баєчку до мене:
там для зайців та мишок — справжній рай!

Тут наш вухань від жаху став зелений:
— До тебе? В байку?!
Краще вже... стріляй!

Владислав БОЙКО.

Дружина поїхала у відпустку

ГУМОРЕСКА

Як і кожен, кому забаглося хоч місяць попарубкувати, я на радощах пообіцяв поливати квіти вранці і ввечері, не менше п'яти разів на тиждень натирати підлогу і т. д. і т. п.

Це була перша помилка. Та ще більша дурниця те, що базікнув на роботі про свою «волю».

Не минуло й години, як над моїм столом зігнулася могутня постать Арнольда Івановича з сусіднього відділу. Раніше, бувало, й не вітався. А тепер таємниче зашепотів на вухо:

— Слухай... Родичка далека приїжджає. Виручи...

— Скільки? — потягнувся до гаманця.

— Кинь! Я не про те. Дай ключа...

— А як же?.. — спробував несміливо заперечити йому.

— О десятій вечора відправляю її поїздом. Розумієш — приховав, що одружився, не запросив на весілля — образитись може. А ти в кіно тим часом...

...Я відсидів два сеанси. Десь о дванадцятій ночі втретє подзвонив по телефону. Однак трубка мовчки та сердито, як і раніше, падала на важіль. Нарешті її зняли зовсім.

Спав у скверику на лавці. Вранці мене облила холодною водою поливальна машина.

Арнольд відчинив двері з сором'язливою посмішкою...

* * *

В суботу, перед кінцем робочого дня викликав завідуючий відділом:

— Парубкуєш? Геніально! Є маленьке проханнячко. Ми тут вирішили у преферанс перекинутись. Може дозволиш?

Зітхнувши, я погодився.

До третьої години ночі мужньо ковтав цигарковий чад. Але о пів на четверту в голові почало гудіти. «Віст... пас... мізер!» — било у скроні.

Четверта година. Перед очима проплили червоні десятки і сімки. Я звалився, не роздягаючись, на диван. Він чомусь скидався на бубнового туза, а по стелі стрибали валети з дамами...

Але за кілька годин мене підняли:

— Збігай-но за цигарками...

— І чого-небудь прихопи з собою. Сьогодні неділя, може, до десятої відпустять, — розпорядився мій зав.

До вечора я п'ять разів бігав за цигарками, два рази виносив повне відро з недокурками... В понеділок вранці «битва» закінчилась.

На роботі клював носом. На привітання секретарки директора випалив «Пас!»

Вона підозріло покосилась на мене:

— Зайдіть до Віталія Григоровича...

Директор (чого з ним ніколи не траплялось) довго тряс мою руку:

— Парубкуємо, кажете? Щасливий... Маленьке проханнячко: синок мій поступає до музучилища. Може б, ви йому дозволили потренуватись на трубі? Розумієте, у мене теща трохи нервова...

Весь вечір я слухав глухий рев труби і недвозначний гуркіт у стіни з обох боків. Але що поробиш: в директорського синка завтра іспити в музучилищі.

О дванадцятій ночі прийшла міліція. Не розумію, для чого, я схопив трубу і з вигуком «Мізер!» загудів у вухо сержантові.

Мене забрали у витверезник. А оскільки у цьому закладі не поцікавились, від чого одурів чоловік, — не знаю, чим вся ця історія закінчиться. З нетерпінням чекаю ранку. На всякий випадок підготував телеграму дружині:

«Негайно приїжджай трапилось нещастя».

О. ВОРОНЮК.

м. Вінниця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дружною сім'єю не тільки вдома, а й на роботі жило подружжя Яремчуків. Чоловік, Яремчук І., завідував магазином на території радгоспу «25 жовтня» Первомайського району Миколаївської області, а Яремчук Н., його дружина, тут же обіймала посаду продавця.

Робітники радгоспу написали про це Перцеві.

Голова районного комітету народного контролю т. Садовник повідомив редакцію, що за порушення правил торгівлі подружжя Яремчуків від роботи в магазині усунено, щоб не плутали, де дружба, а де служба.

Мал. В. ЮЖНОГО

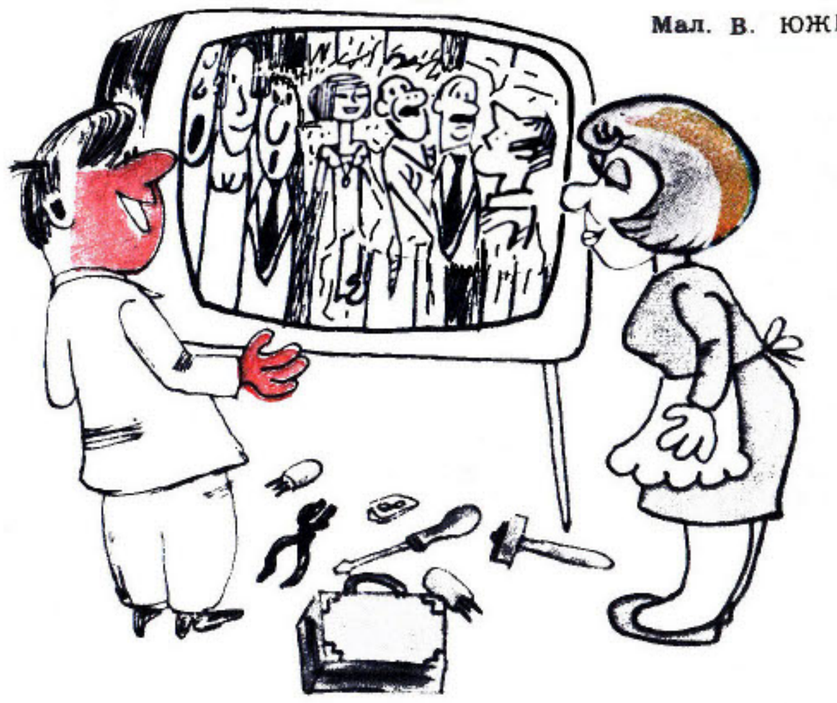

— Усе ясно! Дія відбувається у тролейбусі в години пік...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

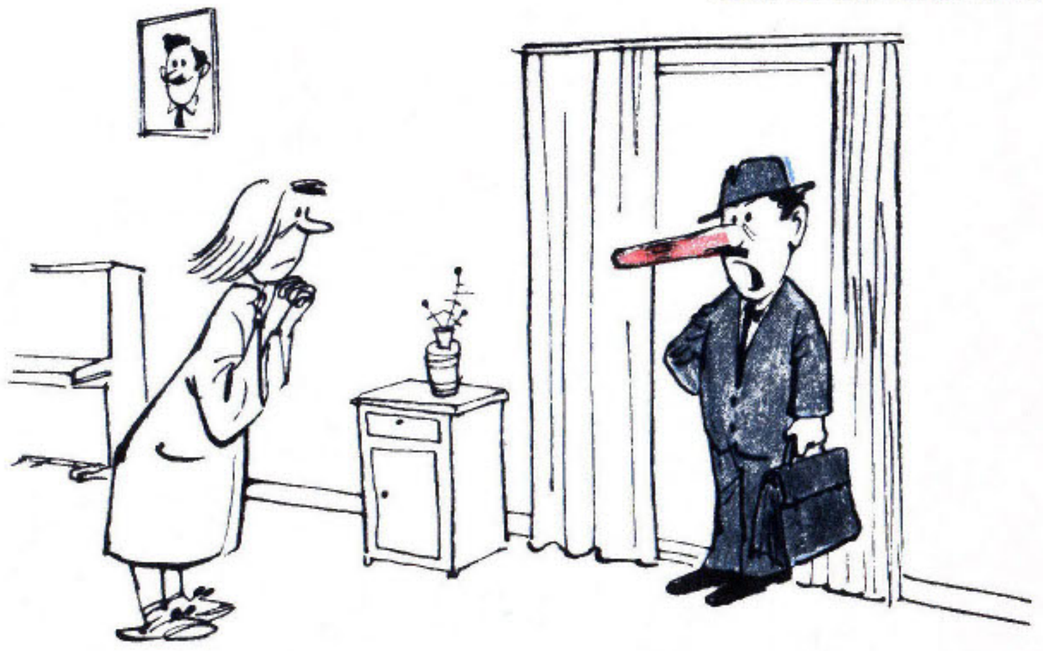

— Мене сьогодні цілий день водили за ніс.

ВПАВ У ЛІРИКУ

Мал. И. КОГАНА

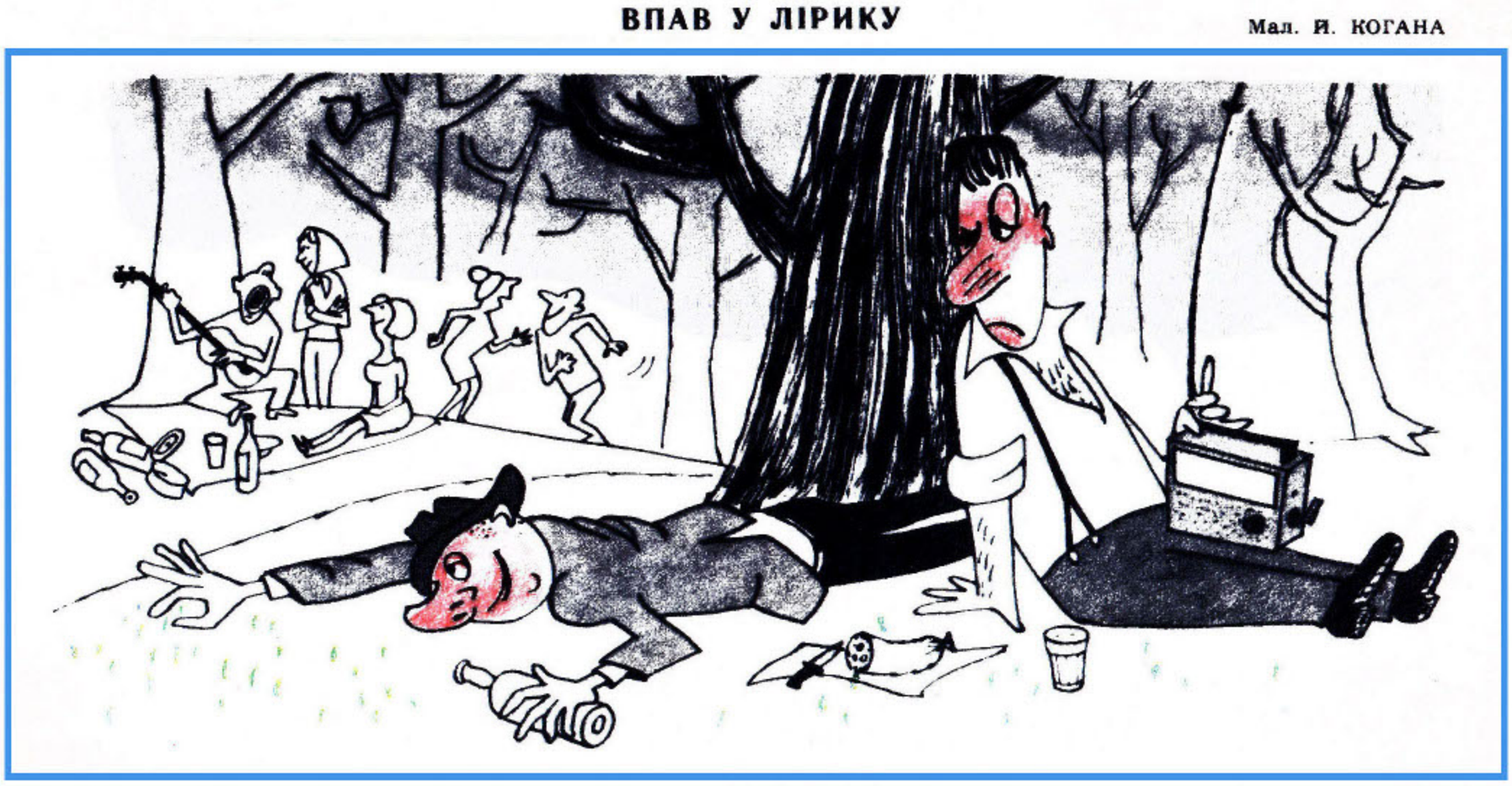

— Диви, Петре, травичка пробивається.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Знайомтесь — мільйонер! Начальник цеху обпалювання дніпропетровського цегельного заводу «Будівельник» П. Ф. Сокуренко. На його рахунку мільйони штук цегли. Але — не виробленої, а... приписаної до звіту. Робив він це дуже просто. Печі сировиною повністю не завантажував. А в звіті показував усі сто, а то й більше відсотків готової продукції.

Але споживачі не дали липі пишно розпуститися. Написали Перцеві. Дніпропетровський міський комітет народного контролю, перевіряючи листа, виявив на заводі цілковиту безконтрольність. На директора заводу В. І. Азаренкова та головного бухгалтера А. С. Павлюченка, що знали про приписки, зроблено грошові нарахування. А «мільйонера» — начальника цеху П. Ф. Сокуренка наказом по заводу з роботи знято.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Цікаво, коли б ти прийшла додому, якби побувала аж на трьох нарадах?!.

За рецептом дядька Борі

Любов Петрівна Василенко готувалася відсвяткувати новосілля. Першим у списку почесних гостей значився Микола Антонович Ніколаєнко. І не тому, що він — безпосередній її начальник, а тому, що саме завдяки його батьківському піклуванню про своїх підлеглих сім'я Любові Петрівни з тісної кімнатки в заводському гуртожитку переїхала до просторої і затишної квартири.

Несподівано для щасливих новосельців Микола Антонович прибув у гості значно раніше наміченого для святкової вечері строку. Точніше — на цілий тиждень. З надзвичайною коректністю він тепло привітав Любов Петрівну, побажав їй великого щастя в особистому та громадському житті й без усякого переходу, але так само коректно, додав:

— А зараз, дорогі друзі, прошу вас пошвидше зібрати свої манатки і вимітатися к бісу, бо ця територія вже належить іншим товаришам.

У ту ж мить відчинилися вхідні двері й до кімнати, весело розмахуючи ордером на квартиру, урочистим маршем вступили ще одні новосельці. Микола Антонович привітав і їх, теж побажав щастя й заходився по-джентльменському — навіть без застосування фізичної сили,— але досить енергійно, випихати з дому Любов Петрівну.

Це кульмінаційний момент нашої розповіді. Оскільки ж будь-якій кульмінації завжди передує зав'язка, з якою читачам, безперечно, захочеться познайомитися, повернімося дещо назад, а саме до тієї незабутньої хвилини, коли керуючий Кременчуцьким аптекоуправлінням М. А. Ніколаєнко відчув, що вже назрів час реалізувати давню мрію — з двокімнатної квартири перебратися в трикімнатну. Мрії, як відомо, мають тенденцію збуватися, і невдовзі Микола Антонович, радісно хекаючи, перетягав домашній скарб до нового будинку.

У ті ж дні до керуючого звернулася завідуюча аптекою № 94 Л. П. Василенко з проханням надати їй квартиру, яку той звільняє. Микола Антонович, трохи повагавшись (мабуть, інтуїтивно відчував грядущі неприємності), склав відповідного листа на адресу дирекції та завкому вагонобудівного заводу, оскільки будинок, де міститься згадана квартира, належить саме цьому підприємству. Дирекція, а водночас і завком погодилися на таку пропозицію, тим більше, що аптека № 94 — заводська, і Любов Петрівну тут знають давно і добре.

— Перебирайтеся,— сказали їй компетентні і дуже серйозні люди.— А ордер візьмемо в міськжитлоуправлінні пізніше. Вважайте, що він у вас в кишені.

Так Любов Петрівна і вважала до вже описаного кульмінаційного моменту. Саму ж кульмінаційну ситуацію породило несподіване втручання у справу завідуючого міським відділом охорони здоров'я Бориса Івановича Нагайченка. Дізнавшись про квартиру, Борис Іванович побажав прибрати її до свого відомства. Він запросив до себе Миколу Антоновича й по-дружньому натякнув, що коли той не погодиться на такий варіант, то може позбутися нової трикімнатної квартири.

Наляканий Микола Антонович шляхом оперативних філософських умовиводів прийшов до глибинного висновку, що з керівним колегою краще не дискутувати і що до того ж немає ніякого сенсу ризикувати власним комфортом через якусь там аптекарку, і дав Борису Івановичу клятву негайно виселити Любов Петрівну з квартири. Натомість Борис Іванович дав Миколі Антоновичу рецепт, як це краще зробити — коректно, по-джентльменському, без зайвого галасу (і, до речі, без обговорення в міськраді).

Все інше читачам уже відомо. За винятком розв'язки: Любов Петрівна опинилася на вулиці. Бо кімнатку в гуртожитку, де вона мешкала до свого злощасного новосілля, вагонобудівний завод на ту пору передав іншим людям. Щоправда, адміністрація підприємства по-лицарському кинулася на захист жінки, але з цього благородного поривання нічого не вийшло. Незважаючи навіть на те, що сумна розв'язка даної історії була дуже добре відома керівним товаришам з міськради та міськжитлоуправління.

А втім, які, власне, є підстави вважати розв'язку сумною? Навпаки, двом дійовим особам вона принесла тиху радість і повне моральне задоволення.

По-перше, Миколі Антоновичу Ніколаєнку, який з чистою совістю обживає свою нову квартиру.

По-друге, Борису Івановичу Нагайченку, який виявився не лише кмітливим і наполегливим адміністратором, але й чуйним дядьком: у квартиру, з якої вигнали Любов Петрівну, він поселив свою племінницю.

В. ЧЕПІГА.

м. Кременчук
на Полтавщині.

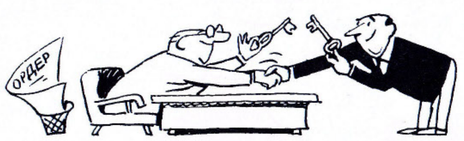

Дрібниці життя

ОБМІН ПОГЛЯДАМИ

У купе вагона.

— Ти бачив контролера? Він так дивився на тебе, ніби в тебе не було квитка.

— Так, але ти помітив, що я дивився на нього так, ніби насправді мав квиток.

З МАЙБУТНЬОГО...

У 2000-ому році (або, може, й раніше).

Молода жінка звертається до свого чоловіка-космонавта, який щойно повернувся з польоту:

— Цікаво знати, звідки те довге зелене волосся, яке я знайшла на твоєму скафандрі!

Повідомили І. МАТОЛА та В. БІЛАЩИНЕЦЬ з м. Мукачева Закарпатської області.

Народні усмішки

ДЕ НАШЕ НЕ ПРОПАДАЛО

Один чоловік повертався додому із ярмарку, де продав корову. На дорозі його перестріли два злодії і забрали усі гроші. Чоловік каже:

— Зоставте, хлопці, мені хоч на півлітра!

— Не вигадуй! — розсердився один злодій, а другий каже:

— Та дай уже йому на півлітра, де наше не пропадало.

Повідомив І. Г. ДОНЕЦЬ з с. Попівки Миргородського району Полтавської області.

МАМО, ДАЙТЕ М'ЯСА!

Учитель запитує Петрика:

— Скільки буде, коли від шести відняти два?

Петрик ніби води у рота набрав.

— Ну, наприклад, у вас шість курей, а мати сьогодні дві курки зарізала. Скільки залишилось?

Тут Петрик за шапку і додому. Прийшов та ще з порога:

— Мамо, дайте м'яса! Вчитель казав, що ви дві курки зарізали.

Повідомив О. БРАЙЧЕНКО з с. Заліського Тальнівського району Черкаської області.

ДОБРЕ ЗНАЮ ІСТОРІЮ

На уроці історії учитель запитав Іванка:

— Скажи, Іванку, що таке монархія?

— Це такий устрій, де править король, — сказав Іванко.

— А як помре король?
— Королева.
— А королева помре?
— Валет.

КАТАСТРОФА

— Ви дістали цю травму під час автомобільної катастрофи? — запитав лікар хворого.

— Так, — відповів той.
— Напевно, дуже швидко їздили?
— Ні! Дуже помалу ходив.

Повідомив М. А. КОЗЛОВЕЦЬ з с. Стовпинки Олевського району Житомирської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ми свій телевізор продали...
— І ми теж.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Подарунок на іменини.

Сатиричні мініатюри

НА КУХНІ

Оцет ненавидить Олію:
— Їй шана, бо підмазувать уміє.

ЧИ ВИВЧИТЬ!

П'ять літ вивчав, вивчає й досі
Тупий Колун Фуганків досвід.

КОМУ ЯК...

Все кругле Климові нагадує одно:
Воно — немов у чарці дно.

БЕЗКОРИСЛИВІСТЬ

Клим по ревізії просився:
— Що ж, є нестача... Помилився...
Лишіть завскладом. Працювати
Я згоден там і без зарплати.

ПРАВДУ КАЖУТЬ

— Так, важкий день понеділок,—
Запевняє Гнат Хому, —
Я в цей день вже років кілька
Голови не підніму.

ДОСЯГ ВИЗНАННЯ

Як пробивавсь в літературу —
Ні визнання, ані хвали.
А став здавать макулатуру —
Уже і премію дали.

Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
на Сумщині

БУЛЬБАШКА

На крісло якось бульбашка повисла.
— Віднині лусну — не залишу крісла!

НА ВИСОТІ

Злетів на тин — і радий Півень:
Піднявся на висо-о-кий рівень!

З ЛИСТА ЗАОЧНИКА ДО ДРУЖИНИ

«Добридень, Катре! Пише твій Іван.
Одержав сотню ту, що ти прислала.
Екзамен склав. Відвідав ресторан...
Пришли, будь ласка, сухарів і сала».

М. БРАТАН.

м. Херсон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Давай і ми розпишемось?..

Іноземна сатира

Без слів.

З АМЕРИКАНСЬКИХ БУДНІВ

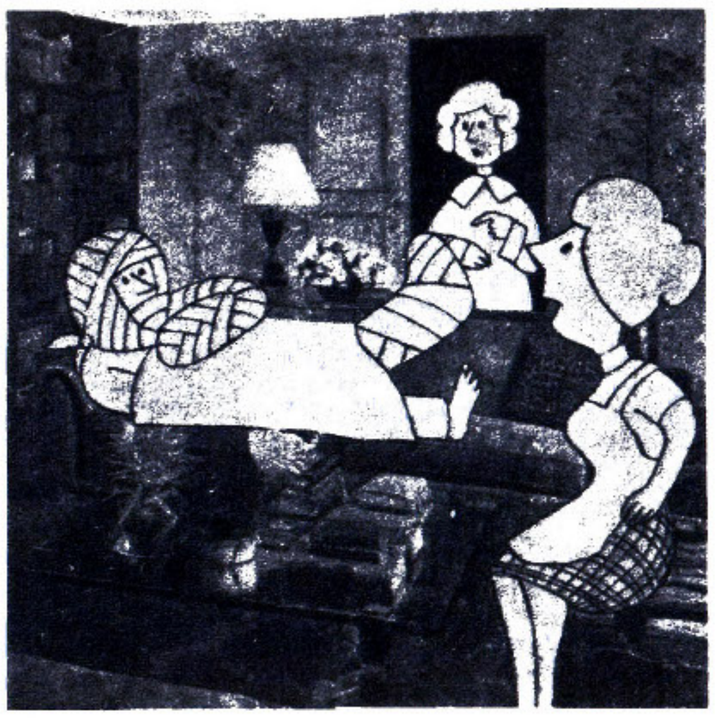

— З В'єтнаму!
— Ні, з демонстрації на захист миру.

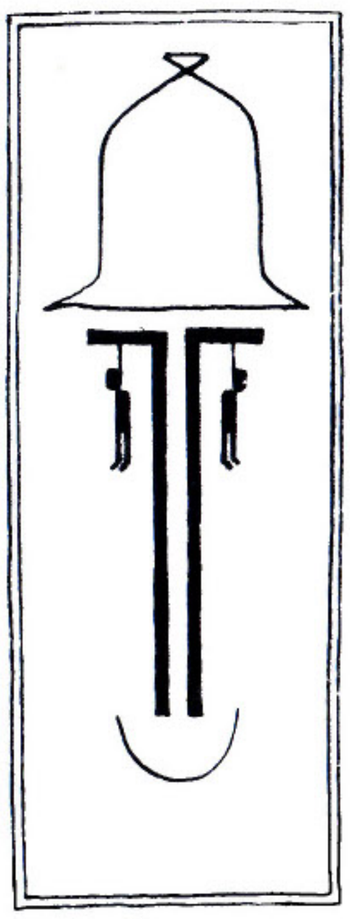

Портрет Яна Сміта.

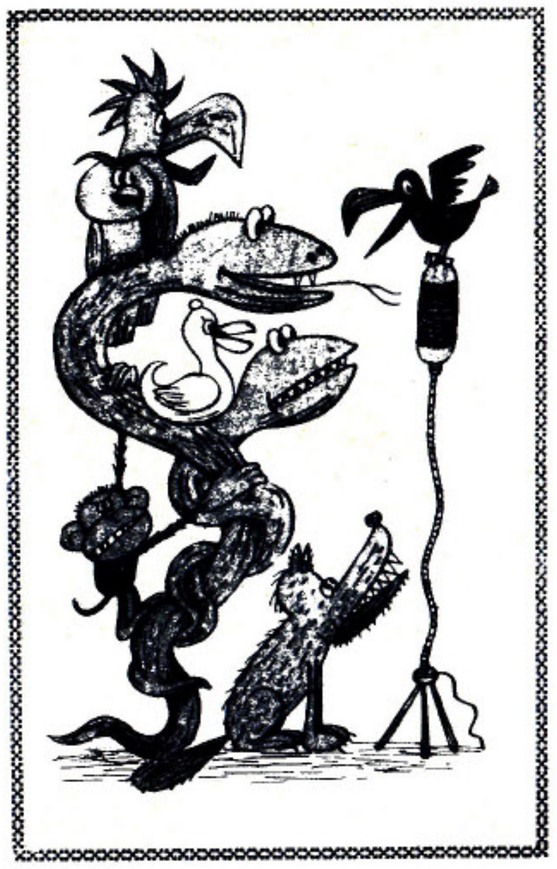

Говорить радіостанція «Вільна Європа»!

Улюблена пластинка боннських реваншистів.

Нова грецька Феміда.

Фелікс ДЕРЕЦЬКИЙ

Поразка хамелеона

Нарада мала початися за годину. Отож ми вешталися без діла, аж поки не опинилися перед зоологічним садом.

— А давай зайдемо, — пожвавився Пизяк, — ну хоч на хвильку. Давно не був я у звіринці. А у дитинстві, пам'ятаю, так любив сюди вчащати...

Перед клітками юрмилися відвідувачі. Як завше, найбільшою популярністю користувалися мавпи. Нічого дивного, у людей сильно розвинений інстинкт родичання, тож завжди хочеться провідати, як там кровні поживають. Однак Пизяк навіть не глянув у той бік, натомість довго стояв біля осла.

Врешті потрапили до павільйону плазунів.

— А це що таке? — запитав Пизяк, угледівши маленьке створіння, що притулилося до дерева.

— Хамелеон, — прочитав я з таблички. — Мешкає в Африці, на Мадагаскарі, в Індії та південній Іспанії. Дуже швидко міняє забарвлення шкіри.

— О, дивись! — вигукнув Пизяк.

Хамелеон змінився на наших очах. Я глянув на Пизяка і завмер: його рука і обличчя почали набирати червонястого відтінку.

Хамелеон на те зреагував кіновар'ю.

— Зараз він у мене посіріє, — шепнув Пизяк.

Червінь з його лиця і рук поступилась землястому кольорові. Хамелеон неспокійно заворушився. Якусь хвилю залишався безбарвним, а потім заяснів зелено. Але й Пизяк не дрімав: ніжній блакиті його обличчя можна було позаздрити.

Я зацікавлено стежив за розвитком подій.

Звірятко щоразу більше хвилювалося, в очах з'являвся все одчайдушніший неспокій. Ось шкіра у нього стала ультрамариновою. Пизяк не примусив себе довго чекати. Я навіть злякався, чи не погано йому, — так раптом зблід колега.

— Це штучна блідість, — пояснив він.

Змагання тривало добрячу годину Наближався момент, якого боявся я найбільше, — уже бракувало кольорів. Ось Пизяк зацвів соковитою травою, його супротивник продемонстрував колір густої сажі і... То був уже фінал дивного поєдинку. Хамелеон, вичерпавши усю свою гаму, заспокоївся і припав до дерева, сповнений тріумфу. Здавалося, в його оченятах, що свердлили Пизяка, навіть промайнули бісики врочистої зверхності.

...До цього часу чую у вухах пронизливе пискотіння хамелеона, коли він аж підстрибнув догори, приглядаючись до мого колеги. А Пизяк тим моментом поволі набирав відтінків такої чудової веселки, яка буває на небі лиш по найгрізнішій літній бурі. Бідний хамелеон вже не мав чим крити. Тож раптом упав на підлогу клітки і за якусь мить лежав мертвий.

Ми спішно залишили звіринець, аби не наразитися на неприємності.

З польської переклав
Анатолій ЗАБЛОЦЬКИЙ

Азіз НЕСІН

Ми на краю безодні

Почувся ляпас. У кав'ярні змовкло все: розмови, виляскування карт, стукотіння доміно. Всі повернули голови на звук.

Ляпаса дістав здоровенний дядюра. А вдарив хто? Там таке куценьке, миршаве... На лівій щоці велетня так і запалали відбитки пальчиків куцанчика. Можна було й без експертизи визначити, хто завдав ляпаса.

У кав'ярні ніхто не мав сумніву, що велетень зараз перетре куцака на порох. Але не так сталося, як гадалося. Велетень завалував:

— Я позиватиму в суд!

Усі довкола принишкли.

Здоровань обвів присутніх очима й сказав:

— Ви ж бачили?!

А потім повернувся до свого недолугого кривдника:

— Ходімо в поліцію!

Забіяка махнув рукою й щось просвистів крізь зуби, наче кишнув муху.

Тоді здоровань вибіг на двір, а всі знову кинулися до своїх забав. Кав'ярню наповнив звичайний гамір.

Та невдовзі велетень повернувся разом з поліцаєм. Він тицьнув пальцем на куцака і сказав:

— Оцей!

Потім майнув поглядом по столиках:

— А вони бачили.

Поліцай наказав забіяці й ще чотирьом чоловікам, щоб ішли з ним у відділок.

Коли прийшли туди, велетень, тримаючись рукою за щоку, гнівно сказав,

— Пане комісаре, я позиватиму в суд. Оцей хуліган ударив мене, а вони бачили.

Комісар перевірив їхні документи й продиктував поліцаєві, що друкував, прізвища та адреси.

Велетень стверднв, що не знайомий з людиною, яка його вдарила. А свідки, усі як один, сказали:

— Ми нічого не бачили.

Позивач насупився:

— Може, ви й звуку ляпаса не чули?

Так. Вони нічого не чули й не бачили.

Миршавий забіяка ступив до комісарового столу.

— А я не заперечую, — сказав він похмуро. — Я його вдарив.

— За що? — зиркнув на нього комісар. — Може, він вас образив і ви посварилися?

— Ні, я його й не знаю.

— Отакої!.. Тоді поясніть, як це сталося.

Куцанчик почав розповідати.

— Учора повертаюся увечері з роботи, а мені вдома кажуть, що у нас немає світла, бо ми не заплатили хазяїнові за помешкання. Цілий вечір сидів я в темряві, а коли полягали, я не міг заснути до ранку. Два роки вже моя мати не зводиться з ліжка, так її вимучив шлунок. Один час лікар радив ліки, від яких їй не так боліло. Але тепер цих ліків ніде не дістанеш. А вранці я сам не міг поворухнути рукою, бо застудив увесь лівий бік. У нас уже три місяці немає шибки. А скла не купиш — дефіцит. Ми запинаємо вікно ліжником, але то, як мертвому припарка. Вітер так і гуляє по хаті. Як там не було, я встав та й пішов, даруйте за подробиці, до туалету. Тільки води катма— хазяїн перекрив. Надворі дощ аж періщить, а з крану аби хоч крапля впала. Я повернувся в кімнату. Усі лежать та зубами цокотять. Нам не пощастило з ордером на вугілля. Літом ми купили трохи дрівець, але давно вже стопили. А зараз зима, то де їх знайдеш? Листоноша приніс газету. Я щоранку передивляюся її, як іду на роботу. Розгортаю, читаю заголовки: «Конкурс краси!», «Футбольна команда «Галатасарай» — чемпіон країни», «У митниці гниє триста тонн кави!», «Пароплав «Абіді Давер» заіржавів на палях і тепер непридатний до плавання!» Мені захотілося швидше втекти з хати.

Але на порозі я наткнувся на судового виконавця та хазяїнового адвоката. Хазяїн позиває нас у суд за несплату. Коли до нас приходять чиновники з суду, для мене це пекельна мука, бо вони шукають якихось речей, щоб конфіскувати, а їх немає.

Адвокат сказав:

— Заберімо хоч оцю канапку!

Він смикнув покривало й побачив ящики з-під цукру, понакривані ганчір'ям, драними штаньми, ковдрами та ще всяким лахміттям. Тоді він наказав:

— Радіоприймач!

Я подумав: «Хай забирають оцю напасть господню. Цей приймач десять місяців на рік лагодять. Ти працюєш, а він жере твої гроші. Хтозна, може, це він призвів нас до злиднів?»

Я вже хотів іти, аж це дружина:

— Вважай, дочка до школи не пішла.

— Чому?

— Учитель вимагає, щоб у неї був спортивний костюм та білі гумові балетки. Він попередив, щоб без цього не приходила. То що робити?

Я гукнув «Добре, добре» й вискочив за поріг, але дружина кричала далі, що у нас немає дома й краплі олії.

Я стрімголов вибіг на вулицю. На роботу я запізнився й сказав: «А, що буде, те й буде. Не піду сьогодні до контори».

Дощ не вщухав. Тепер нашою вулицею трамваї не ходять. Тільки автобус, але так рідко, — півгодини треба чекати. Та й тоді не сядеш, бо людей стільки, що не протовпишся. А маршрутні таксі, то ті взагалі не зупиняються, завше повні. Мої черевики просять каші, у них повно води. А дощ періщить. Я відразу змок, стою як хлющ, коли підбігає якесь хлопченя:

— Вибачте, дядю...

Я думав, що хлопчик хоче запитати, котра година, а він:

— Не знаєте, як грала наша збірна?

О боже!.. Чи мені до футбола? Бреду по калюжах, бачу: кав'ярня. Заходжу. Вода з мене потьоками. Замовив чаю. Поруч сів якийсь чоловік і почав читати газету. А в мене з голови не виходить, що з нами буде, як жити далі? Аж це мій сусіда кидь газету на стіл:

— Жах! Країна вже сливе в безодні!

Я подумав, що переді мною такий самий сірома, як і я, та й питаю:

— Що сталося, бей-ефенді? Даруйте, але ви, здається, засмучені.

— Ще б пак! — одмовив роздратовано сусіда. — Така країна й не має порядного футбольного судді!

Що зі мною скоїлося, пане комісаре, хтозна, і нинькн не второпаю. Я ж на своєму віку й мухи не скривдив... Наче в мені запрацював якийсь схований механізм і я, ніби електронний робот, схопився з стільця та й зацідив ляща у пику цьому добродієві. Либонь аллах надав мені такої сили. Я винуватий, тільки ж ударив незумисне. Слово честі, й не мав такого заміру. Все сталося мимохіть. Я вдарив, а потім відразу ж схаменувся та так перелякався, що якби ви, пане комісаре, тільки знали. «Оце ж, — думаю, — тепер розчавить мене цей здоровило, як гниду!»

Комісар глипнув на позивача, заскреготів зубами й сказав:

— Миріться!

— Не хочу! — почав упиратися здоровань.

Комісар повернувся до поліцая, що друкував:

— Пиши! Позивач промовився у кав'ярні, буцім наша держава котиться до прірви...

Комісар знову подивився на здорованя:

— Перепрошуйтесь, і швидко!

Той потер щоку й зітхнув:

— Добре, пане, я прошу миру.

Переклад з турецької
Грицька ХАЛИМОНЕНКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Весна своє бере.

Літературні пародії

БАЛАДА ПРО ДІВКУ-СЕВІЛЬЯНКУ

Микола ЛУКАШ. Новий переклад з Лорки.

За Дніпровою сагою,
Де Гвадалквівір клекоче,
Йде Оксанка-севільянка,
А услід — розкішний почет:
Сам єпіскоп із Кордови
Іде на велосипеді,
На цепу ведуть цигани
Хитровченого ведмедя,
Два абати з Альмерії,
Капітан карабінерів,
Три тореро з Коломиї
Славлять славну севільянку.
А гранадський зав з раймагу
Несе кварту самогону,
Ще й залізную тараню —
Гостролезую наваху.

Слава дівці-севільянці!

Блідий блазень в лляній льолі —
Місяць в небі лебедіє,
Ллє на землю біле мleко
І від ревнощів шаліє.

Дівка лускає насіння,
Сипле лузгу на дорогу.
Та й якеє ж в неї личко,
В червоних сап'янцях ноги!

Ой ти, дівко-севільянко,
Не стій коло перелазу:
Смерть твоя вже намовляє
Помсту чорних герильясів!
Тікай, дівко!

Гей ви, хлопці-запорожці,
Превелебне товариство,
Товариськеє козацтво,
Севільянство,
Сеговійство,
Рятуйте Оксанку!

Пізно!

Вже в чотири шаблі
Креше вітер груди білі.
Вже червоного єдвабу
З її серця наточили
Герильясів вихиляси.
На шматки зорю криваву
Ріжуть фінки харалужні.
Утіка розкішний почет
В усі боки — боягузливо-недужний...

Блідий місяць на ту пору
З відчаю втопився в Дунаї.
Ніч сховалася за стріху,
З жаху руки накладає,

Смуглі янголи циганські
У лакованій кареті
Душу в рай везуть Оксанки.

Отака сумная доля
Тої дівки-севільянки.

Юрій ІВАКІН.

ПОЕТИЧНІ ЗАЛЬОТИ

Мов літак,
я крилатий сьогодні...
...літак,
мов неприборканий лошак...
Лечу.
Чутливий, наче флюгер...
Я не так,
не так тебе кохав...
Не вір в мою втечу.

Юрій СЕРДЮК.
(Із збірки «Пороги віку»).

Досі я кохав тебе не так,
Тому й вірші став писать із туги,
а тепер кохаю,
як літак,
що — мов неприборканий лошак,
як радар,
як надчутливий флюгер.
Ти не вір —
я зовсім не втікач,
просто час змінився так химерно...
Ти пробач поетові,
пробач,
що кохать я змушений...
модерно.

Гелій АРОНОВ.

м. Київ.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Хлопці! Годі вам «стукати» в цьому смердючому дворі. Пішли в ліс, погуляємо, зеленню полюбуємось.

— Бачте, яка краса, яке роздолля!

. . . . . .

Дерунка

ЗАГАДКИ

1

У білій свитці
І в білій намітці —
Баба стояла,
На мир позирала;
Як змотала з сонця
Ясні волоконця,
То десь і пропала —
І сліду не стало!
Бігти б туди,
Не знати куди!

(Снігова баба).

2

Як я літаю,
То спокою не маю, —
Ви за мною бігаєте;
А як моє чадо
До вас лізти радо, —
Ви об землю кидаєте.
Отак бува в літі.
Де ж та правда в світі.

(Метелик і гудіння).

3

Ішли чоловік і жінка вулицею, підходили до своєї домівки; побачила їх у вікно дитина й гукнула: «Добридень вам, татусю й матусю!» Одначе то не був їх син.

А хто ж то був?

(То була дочка).

4

На вогні мокне, у воді—сохне.

(Віск).

ЗНОВУ ДВІЙКА

— Ну, хіба таке годиться? — сердиться мати. — В тебе знову двійка.

А Юрко:

— Та мене сьогодні, мамо, запитали те ж саме.

В. ЧМИХУН.

ЩО ВІН ЛЮБИТЬ

— Що любиш у школі
Найбільше, Іванку?
— Великі перерви
Й гарячі сніданки.

Анатолій ГОТУН.

ТОЧНИЙ ЇЖАЧОК

У ліску, біля пенька,
Ми зустріли їжачка.
Запитали: — Їжачок,
Скільки в тебе голочок?
Їжачок без зайвих слів
В ту ж хвилину відповів:
— Дві — у Вовка у зубах,
Дві — в Лисиці на губах,
Дві — в Ведмедя на нозі,
Решта в мене. От і всі!

Кость ДЯЧЕНКО.

СОНЕЧКО В КАЛЮЖЦІ

— Де це ти так забруднилась, моя донечко?!
— Я хотіла упіймати собі сонечко...
Ледь до нього пальчиком дотулилася,
А воно взяло і розбилося...
Настала в калюжці темна нічка,
Це вона заляпала мені щічки.

Юрій КЛЕЦ.

ЗІПСОВАНИЙ ЗОШИТ

Після школи вся сім'я
Умовля Марійку:
— Та не плач бо! Завтра ти
Виправиш цю двійку...

— Ну то й що! — іще сильніш
Плакать Муся стала:—
Та ж учителька мені
Зошит зіпсувала!

Він у мене аж блищав,
А вона всіляких
Червоненьким олівцем
Наробила знаків...

Василь ЗАЄЦЬ.

НІСЕНІТНИЦЯ

Їхав віз через ліс,
Нісенітницю віз.
І було на тім возі
Три свині у горосі,
Жабенята й лелеки,
Три барани з аптеки,
Три в'юни в очереті,
Три слони у буфеті,
Та овечок три пари,
Та вовки із кошари,
Три кози у капусті,
Три коти у відпустці,
А три мишки і три кішки
Біля воза ішли пішки.

Євген ЛЕТЮК.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Шановний Перче!

Хоч наша Іванівка лежить у помірних широтах і ніяких Каракумів чи Сахари поблизу немає, але міраж став тут звичайним явищем. Його завжди можна спостерігати в районі школи. Ми вже звикли до своєї «фата моргани». А от приїжджі частенько стають її жертвами. Привабленні ясним видінням таблички з чітко виписанним розкладом руху автобусів на маршруті Любашівка — Іванівка (табличка висить на школі), гості стоять тут і ждуть машини.

Топаючи щодня цим маршрутом пішки на Любашівку, місцеві люди запрошують за компанію з собою гостей і дорогою популярно розповідають їм легенду про виникнення міражу. Два роки тому автобуси і справді бігали з місяць на Любашівку й назад. Від тих щасливих днів залишилася оця табличка та урочиста обіцянка директора Любашівського автопідприємства № 15143 П. М. Кубрикова відкрити регулярний автобусний рух на цій трасі. Але, як бачиш, Перче, і те й друге виявилося чистісінькою «фата морганою».

М. ДУДНИК,
секретар парторганізації колгоспу «40 років Жовтня».

Любашівський район
Одеської області.

Подивись, будь ласка, на календар і скажи: який нині рік, місяць і число?

Це я до того, що 30 липня 1968 року мав бути готовий мій стабілізатор «Вега». Так, принаймні, мені сказали в Миколаївському ательє «Ромашка», коли його прийняли на ремонт.

Оскільки я 12 разів уже їздив за своїм стабілізатором, і все — марно, то на тринадцятий раз вирішив звернутися до тебе, Перче: може ще й ти проїдешся?

Ій право, «Ромашка» цього заслуговує!

І. КУСТОВ.

Селище Нова Одеса
Миколаївської області.

Учні Сатанівської 8-річної школи просять тебе розслідувати таку темну справу. Виясни, будь ласка, чому в нашому селі так коверзує електрика: на одних вулицях вона і світить, і гріє, а на інших навіть не блимає. Там, де ми, наприклад, живемо, вже півроку лампочки не горять, а нам усе пояснюють, що то, мовляв, несправна лінія.

Дивно, що справною лінія чомусь завжди буває на тих вулицях, де мешкають керівники нашого села. Це — випадковість, чи, може, якесь загадкове явище природи?

УЧНІ (31 підпис).

Городоцький район
Хмельницької області.

Чи не пішов би ти в баню? В нашу, сільську, побудовану в 1967 році. Тут би ти зустрівся з своїми родичами — цибулею і картоплею. Вони паряться вже давно — ще з осені минулого року, коли директор радгоспу «Шахтар» т. Рибак перетворив приміщення бані на овочевий склад.

Якщо правда, що кожному овочу — свій час, то час перебування у бані картоплі й цибулі вже давно минув. Тепер саме час попарити директора т. Рибака.

Йому, гадаємо, така санітарно-гігієнічна обробка буде тільки на користь.

Р. БАБКО.

с. Острів
Сокальського району
Львівської області.

Я тобі багато цікавого міг би написати про колгосп імені Фрунзе. Але розкажу тільки про те, що вражає: у цьому передовому колгоспі ще й досі немає клубу.

А нема клубу через те, що гроші, асигновані на його будівництво, не використовуються, бо Харківський проектний інститут облміжколгоспбуду ось уже два з половиною роки марудиться з прив'язкою проекту клубу.

Кажуть, що в Києві у книгарнях продаються «Самовчителі з в'язання». Так от, чи не міг би ти, Перче, один такий посібник вислати директору Харківського проектного інституту т. Зеленському?

Може, хоч це допоможе ліквідувати неув'язку, що виникла між проектантами та будівельниками.

М. ЖАЛО,
зав. райвідділом культури.

Куп'янський район
Харківської області.

А приємно знати, що хтось про тебе дбає, хтось турбується про те, щоб ти даремно не втомлював своїх ніг.

Недавно ми, мешканці села Бахматівці, довідалися про зворушливу турботу, виявлену до нас адміністрацією Хмельницького району електромережі. Адміністрація надрукувала в районній газеті оголошення, з якого ми дізналися, що плату за електроенергію будемо щомісяця вносити до ощадкаси с. Давидківців. Це для нас приємна новина, бо від нашого села до Давидківців усього лише 6 кілометрів. А могли ж прикріпити й до іншого населеного пункту, розташованого за 60 кілометрів від нас. Так що ми дуже вдячні тій адміністрації. От тільки одного не збагнемо: чому плату за користування електрикою нам не дозволяють вносити в ощадкасу, яка працює в нашому ж селі?

Може, Перче, адміністрація хоч тобі відповість на таке наївне питання.

КОЛГОСПНИКИ
(п'ять підписів).

с Бахматівці
Хмельницької області.

Що нам розповів Гордій Вареник

РАДІСТЬ АВТОЛЮБИТЕЛЯ

На вигляд хліб був дуже симпатичний, і я, не вагаючись, відкусив чималий шматок. У ту ж мить пролунав тріск, що дорівнював грозовому розряду середньої сили, і я вийняв з рота великий болт від автомобільного двигуна. Болт був зовсім новий, прекрасно змащений, і мене тут же осяяло. Я негайно скупив у крамницях всю продукцію Харцизького хлібокомбінату й заходився видобувати з неї деталі майбутньої машини.

Уже надвечір робота майже була закінчена. Невистачало вихлопної труби і ще кількох дрібниць. Оскільки добовий запас харцизького хліба я повністю вичерпав, довелося терміново покинути гостинну Донеччину й виїхати на пошуки решти деталей до інших областей.

Поталанило на Сумщині. У Великописарівському районі знайшов трубу. Умільці з місцевого хлібозаводу майстерно запекли її в паляницю. Не відходячи від прилавка, я роздобув також спідометр і запасне колесо (воно знаходилося в спеціальному бублику діаметром вісімдесят сантиметрів).

Лімузин вийшов на славу. Він, правда, трохи нагадує самогонний апарат і водночас молотарку, але це нічого. Головне — я став щасливим власником автомобіля. Глибоко усвідомлюючи, що цим щастям я зобов'язаний директорам Харцизького хлібокомбінату Олімпіаді Микитівні Сорокіній та Великописарівського хлібозаводу — Петрові Тимофійовичу Пасюзі, приношу їм щиру подяку за безкорисливу допомогу автолюбителям.

Від редакції. Розповівши цю захоплюючу історію, наш позаштатний кореспондент тов. Г. Вареник залишив Перцеві зразки автохліба на випадок, якщо обласні організації Донецька й Сум побажають глибше вивчити повчальний досвід своїх земляків.

ОПТИМАЛЬНИЙ ВАРІАНТ

У тихому закутку Кіровоградської телефонно-телеграфної станції лежала сотня зіпсованих телефонних апаратів. Невдовзі цей закуток став центром проведення відкритого конкурсу на тему «А що з ними робити?» Надійшло кілька цікавих пропозицій. Група товаришів — прихильників монументальної пропаганди — переконувала присутніх у необхідності розібрати всі апарати й виготовити з них один — висотою десять метрів, після чого встановити його перед входом на станцію, викарбувавши на полірованих боках велета імена членів журі.

Інша група, до якої входили товариші з ліричним ухилом, пропонувала розвішати апарати вздовж вулиць і зробити так, щоб з трубок періодично лунала написана в ритмі коротких гудків радісна пісня, присвячена грандіозним досягненням борців за телефонізацію області.

Надійшла ще одна пропозиція, яка тут же була гнівно засуджена й рішуче відкинута як примітивна. Її автори — безперечно, люди безкрилі й до того ж позбавлені фантазії — пропонували апарати по можливості відремонтувати, а те, що ремонтувати вже неможливо, пустити на запчастини, оскільки їх (тобто запчастини) дістати буває важкувато. Справді — смішна пропозиція!

Щоправда, перші дві теж не пройшли, хоча й були відзначені за сміливість і оригінальність задуму. Просто журі вирішило, що остаточний варіант мусить бути скромнішим. Як відомо, найвищу оцінку громадськості одержують саме найпростіші і, водночас, глибокі змістом проекти.

Тому шановне журі, порадившись, внесло на свій розгляд свою ж пропозицію, яка була одноголосно схвалена й негайно втілена в життя. Апарати вщент порозбивали, а черепки вивезли на звалище. Просто, як і все геніальне!

— Тепер, — закінчив розповідь Гордій Вареник, — керівництво Кіровоградської телефонно-телеграфної станції з нетерпінням чекає, поки громадськість належно оцінить це рішення, яке повністю відповідає усім конкурсним вимогам.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Тепер що! От ти, приміром, ще шмаркач, а вже «Біломор» смалиш, а я до сімнадцяти років навіть махри не нюхав.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

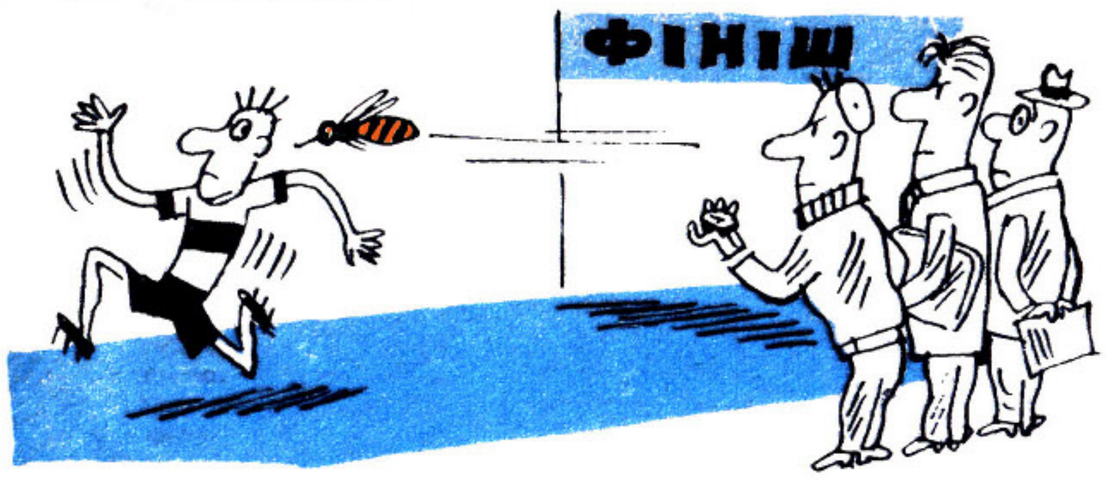

Знову весна.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

БІОГРАФІЯ НЕ ДОЗВОЛЯЄ...

Відбулося позачергове засідання правління клубу губителів природи. З повідомленням виступив помічник прокурора Волинської області т. Кідиба.

— У Волинському обласному управлінні лісового господарства і лісозаготівель, — сказав він, — І. П. Плотников обіймає посаду начальника відділу лісового господарства й лісовідновлення.

З одного боку, посада зобов'язує І. П. Плотникова непохитно стояти на сторожі Закону про охорону природи. А з другого — та ж посада відмикає перед І. П. Плотниковим ворота всіх заповідників області.

Маючи такий ключ, І. П. Плотников на перший бік своєї посади вже не дивиться, а заходить до неї «з другого боку». Він вдирається зразу у два заповідники: Кортеліський і Жиричівський. І не сам, а на чолі п'яної компанії своїх приятелів.

Крім підстрелених кіз, браконьєри виносять із заповідних лісів і свого горілчаного брата, якому теж всадили добрий заряд картечі.

Скандал на всю область! Суд. Браконьєрів виключають з Товариства мисливців і рибалок. Тільки один І. П. Плотников відбувається легким переляком. Головний браконьєр пускає крокодилячу сльозу каяття. Йому оголошують сувору догану і далі залишають непохитно стояти там, де він так скандально не встояв: пильнувати Закон про охорону природи.

— Мені здається, — закінчив своє повідомлення помічник прокурора Волинської області т. Кідиба, — що з такою біографією І. П. Плотников не може ходити в рядових браконьєрах. Пропоную зарахувати його дійсним членом Клубу губителів природи.

Пропозиція зустріла одностайне схвалення.

Цікава арифметика

ЗАДАЧА НА ТУПИЧОК

15 листопада 1968 р. зі станції Архангельськ Північної залізниці на станцію Глибоку-Буковинську Львівської залізниці для Глибоцького міжрайколгоспбуду вийшов вагон № 6244233 з лісом.

На станцію призначення вагон прибув 23 листопада 1968 р. і того ж дня зник. Від лісу в адресата залишилася тільки накладна № 448708 і надія, що ті, хто запроторив вагон, схаменуться і повернуть ліс.

Ця надія гріла Глибоцький міжрайколгоспбуд і в холодну глибоку осінь 1968 р. і в люту зиму 1969 р. А з приходом весни знову повіяло холодом: байдужі залізничники відмовчуються на всі благання знайти вагон.

Питається в задачі: чи знайдеться в управлінні Львівської залізниці такий математик, який вирахував би, кому знадобився чужий ліс? Керівництву станції Глибока-Буковинська? Чи керівництву Івано-Франківського відділення залізниці? І в якому тупичку вони переховують цей вагон?

МУЗИКАЛЬНІ СУСІДИ

Соло на піаніно у супроводі ударних інструментів.

Мал. З. ЛАВРЕНТЬЄВА
(м. Йошкар-Ола)

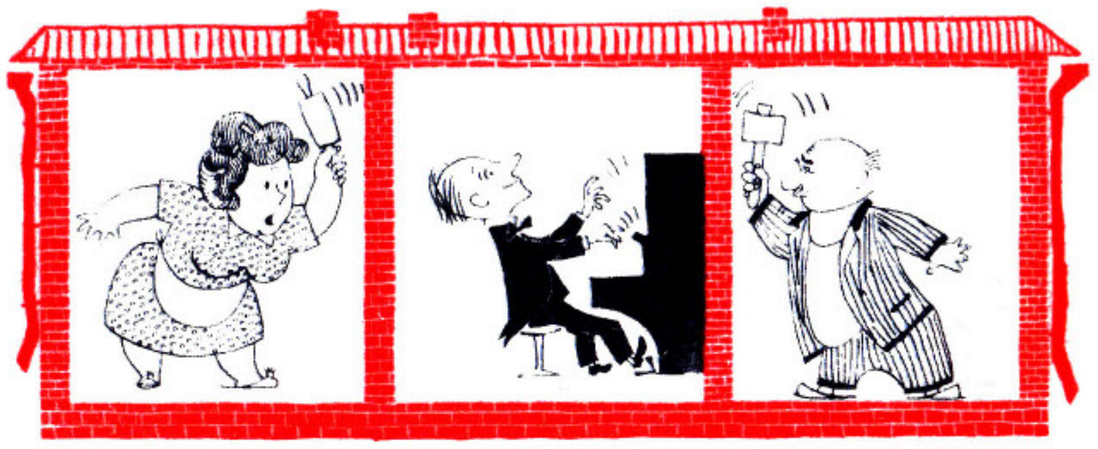

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

перець

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 8 (810)

(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 10184. Здано до набору 21. III. 1969 р. Підписано до друку 8. IV. 1969 р. Формат паперу 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 800 000. Зам. 01563.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що крамниця № 3 в селі Тростинська-Новоселиця Саливонківського ССТ Васильківського району тривалий час зачинена, жителям села доводиться за всілякими дрібницями звертатися до магазину аж за 12 км., а голову ССТ Гопкала це не турбує,— писалося в одному з листів до редакції.

Після втручання в цю справу Перця крамницю № 3 відчинено, а Васильківська райспоживспілка вжила заходів до забезпечення жителів села Тростинська-Новоселиця всіма необхідними товарами.

За незадовільну організацію торгівлі постановою райспоживспілки Гопкала з посади голови ССТ знято.

★ До редакції надійшов лист з радгоспу «Тарасівський» (село Юрівка Києво-Святошинського району). У листі робітники обурювалися тим, що їхній клуб давно вже потребує ремонту, а дирекцію радгоспу це абсолютно не хвилює.

Заступник директора Київського спеціалізованого тресту овоче-молочних радгоспів П. П. Чеботарьов повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Нині клуб відремонтовано.

★ У листі до Перця розповідалося про недоліки в роботі та неправильну поведінку секретаря парторганізації колгоспу «Нове життя» Камінь-Каширського району Нечипорука А. М.

У цій справі Перець звернувся до Волинського обкому партії. Секретар обкому КП України т. Швидак повідомив, що факти, наведені в листі, відповідають дійсності.

Бюро Камінь-Каширського РК КП України за допущення серйозних недоліків у роботі і аморальну поведінку оголосило Нечипоруку сувору догану та визнало недоцільним дальше перебування його на посаді секретаря парторганізації.

Страшне перо не в гусака...

«ДОВІДКА
видана товаришуве Семенову І. В. в тому. що він дійсно хворий безотказно на три днів.
Фельшер підпис»
(З довідки).

—

«ОГОЛОШЕННЯ
Сьогодні в клубі кіно не буде буть танці обратно через радіолу.
Початок о 8—30 год.»
Повідомив Г. МАЛАШУК.
м. Радехів

* * *

«Громадянин Савченко з собакою будучи у нетвирезому стані ходили по селі, та лаялися на прохожих, а потім затіяли справжню мужску бійку».
(Із свідчення на товариському суді).

—

«...На моїй голові 320 голів свиней».
(Із виступу на колгоспних зборах).
Записав В. МАЗУР.
с. Березенка
Хмельницької області.

* * *

«ОБ'ЯВА
Міняю кімнату (22 м) з однією вежливою старушкою на кухні телефоном, високими потолками і хорошими удобствами.
Туалет во дворі, але новий, реконструйований».
Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.
м. Київ.

* * *

«Продається дім і стайня з коровою для розбору. Дім покритий шіхфером, стайня толью».
(Із оголошення).
Записав В. ПОВХ.
м. Калуш.

* * *

«Школа-магазин Верховинської райспоживспілки проводить набір учнів з освітою 8—10 класів на 6-ти місячні курси продавців молоді, яка має 17,5 і більше років.»
(Із об'яви, поданої до редакції).
Надіслав В. ПИЛИП'ЮК.
с. Верховина
Івано-Франківської області.

* * *

«Сьогодні в клубі демонстріруеться (один всього тільки раз) «ОГОЛЕНА МАРХВА». Білети продає кіномеханік з утра».
(З оголошення).

—

«Прошу учесть що зуб який він мені вибив не казьоний. Я прошу щоб він мені заплатив за новий зуб. Садити його за решотку не треба бо ми вже з ним випили і помирилися. Чоловік він конешно неплохий. Я тільки бізпокоюсь що він мене обмане і не дасть грошей на зуб».
(З заяви в міліцію).

—

«Я не спекулянтка бо й понятія про це зроду не мала. А що самогонку продавала за 1 руб 50 копійок півлітри так всі казали що дешево бо в магазіні дорожче».
(З пояснювальної записки).

—

«Він ночу відпуска свою сучку до якої зьявляються чужі собаки. Вони бігають і гавнають під моїм вікном угрожаючи часто порвать мене з жінкою або перелякать неожидано».
(Скарга).
Записав Л. ДІДЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

* * *

«Я назвав сусідку Савою, вважаючи її жіночим родом».
(З пояснення).

—

«Він погрожував мені систематичним вбивством».
(Із заяви).

—

«Мій телевізор баланає, а соображенія нема».
(Із заяви до телеательє).
Зібрав Г. КАПУСТЯНОВ.
м. Старобільськ.

* * *

«У зв'язку з тим, що я не вийшов на роботу, мене боліла голова».
(Із пояснювальної записки).

—

«Прошу мене підключити до електротокової лінії. Плата за струм буде регулярна».
(Із заяви).

—

«Нині в клубі кіно
Вкрадене счастя.
Вхід безплатно, заборонений».
(З афіші).
Зібрав М. КІНДІЙ.
с. Надітичі
Львівської області.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua.
perec-ua.